

tingets Lovforslag, som allerede har opnaaet en vis Navnkundighed, og som lyder saaledes: "Personer i det militære Gendarmekorps kunne ikke antages til Sagtopsyn eller anvendes som Politit og Vidner i Sagtjager". Jeg kan egentlig ikke rigtig forstaa, hvad Meningen er med denne Paragraf. Den Betænkning, som Folketingsudvalget har afgivet, indeholder ikke noget, som kan give nogen Besledning, og man kunde vel derfor nærmest være tilbøjelig til at antage, at det skal være en Vittighed, ligesom den Gang man paa Finansloven opførte 50 Mill. Kr. som Indtægt ved Salg af Fæstningsværker. Men paa den anden Side kan man vel ikke tro, at det højtærede Folketing skulde gøre Løjer med saadan en Sag, og derfor tror jeg ikke, at denne Opfattelse kan holde Stik. Jeg tror derfor — hvad der ligger nærmere at antage — at det har været Meningen, at man vilde vise Gendarmene en vis Begunstigelse, idet man fritager dem for at vidne i Sagtjager. Det er nemlig en højst ubehagelig Ting og kan ofte medføre betydelige Ulemper at skulle optræde som Vidne i den Slags Sager. Men hvis det er en Begunstigelse, kan jeg ikke forstaa, hvorfor man har indskrænket den til Gendarmene alene. Hvorfor har man f. Eks. ikke taget Rigsdagsmændene med, eller hvis man ikke vilde vise Landstinget denne Begunstigelse, kunde man dog have givet den til Folketingets Medlemmer, saa at Paragraffen kom til at lyde saaledes: "Gendarmere og Folketingsmænd kunne ikke anvendes som Vidner i Sagtjager". Men hvad enten det nu er det ene eller det andet, eller det kun er indsat i Forslaget, for at man kan være vis paa at faa det til Behandling igen, saa er det dog en Absurditet, som ganske vist vil vække Eftertidens Forbavselse, men som jeg tvivler meget om egentlig vil bidrage til at støtte den lovgivende Magts Autoritet og Anseelse. Det er i alt Fald en Bestemmelse, som Landstinget ikke kan gaa ind paa, og jeg skal derfor tilraade at tage den ud.

Jeg tror nu, at jeg har gennemgaaet de vigtigste af de Forandringer, der ere skete, men der er endnu mange flere, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa, da det kun vilde blive en Gentagelse af, hvad der tidligere er udtalt i Landstinget. Jeg maa dog forvare mig imod, at den Omstændighed, at jeg ikke udtrykkelig omtaler disse Forandringer, skulde kunne opfattes, som om jeg herved tiltraadte dem. Tværtimod, der er mange af de Forandringer, jeg ikke paa nogen Maade ønsker at tiltræde, og som jeg maa holde paa at faa ændrede. I det hele fore-

kommer det mig, at den Maade, hvorpaa det andet Ting har stillet sig til denne Sag, ikke vidner om nogen stor Smødekommehed mod Landstingets Ønsker, og dette gælder endog om saadanne Ønsker, som ere tiltraadte af hele Landstinget i Forening. Men det er jo dog muligt, at det vidunderlige kan ske, og at man derfor, skønt der efter min Mening kun er ringe Udsigt til, at Sagen vil blive gennemført, maaske kan naa til et Resultat, og jeg skal derfor anbefale, at Sagen fremmes, men dog kun under den Forudsætning, at Forslaget undergives meget alvorlige Forandringer. Hellere ingen Lov end en Lov i den Skikkelse, som det høje Folketing her har præsenteret os.

Ruben: Det ærede Medlem fra Helsingør (Høst), der i forrige Samling var Ordfører i denne Sag, har jo udførlig gjort Rede for de fleste af de Forandringer, der ere foretagne i det andet Ting. Jeg kan saa at sige paa alle Punkter slutte mig til de Udtalelser, vi have hørt fra ham. Det er jo længe siden, at vi havde det foreliggende Lovforslag til Behandling. Det blev gjort færdigt i Landstinget den 19de December 1892 og sendt til det andet Ting, men det lykkedes ikke Folketinget at faa Lovforslaget behandlet til Ende i den sidste Halvdel af Sessjonen 1892—93. Det er derimod nu færdigt i indeværende Sessjon 1893—94, men vi have først faaet det oversendt den 3de Marts. Lovforslaget skulde nu gerne gøres færdigt i denne Sessjon, da det sidste Tillæg til Sagtloven, nemlig Loven af 1ste April 1891, udløber den 12te September i indeværende Aar. Om dette kan ske i den korte Tid, der er tilbage af indeværende Sessjon, er meget tvivlsomt, thi Lovforslaget er undergaaet saa mange store og indgribende Forandringer i det andet Ting, at man nu, da det endelig kommer tilbage til Landstinget, har, som den ærede forhenværende Ordfører udtalte, saa at sige noget ondt ved at kende det. Der har i Folketinget været stillet 65 Ændringsforslag til 2den Behandling, og de fleste af dem ere jo blevne vedtagne.

De største og mest indgribende Forandringer ere skete paa 3 Punkter, idet Folketinget har udstemt Kap. III., der handlede om Sagt tegn. og § 14, der forbød at udøve Sagt paa Søn- eller Helligdage samt om Ratten. Naar vi skulle værne om Vildtbestanden, og det vil jeg gerne være med til, maa vi nødvendigvis indføre en skarp Kontrol med Sagtens Udøvelse og indskrænke Jægerens Antal, og det kan allerbedst ske ved Indførelse af Sagt tegn og ved Forbud imod Sagt paa Søn- og Helligdage samt om